

«Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μας»

«Τα παλιά χρόνια, όταν στη γη δεν είχαν εμφανιστεί οι άνθρωποι, οι δεινόσαυροι αλώνιζαν απ' άκρη σ' άκρη και ήταν τόσο ευτυχισμένοι! Έκαναν παρεούλα, έλεγαν αστεία και ανέκδοτα, μασουλούσαν για ώρες το φαΐ τους (μη φανταστείτε, ολόκληρα δασάκια, μικρά μεγάλα ζώακια...), έφτιαχναν ομάδες και πήγαιναν στην κοντινή λίμνη για να ξεδιψάσουν από το πολύ φαΐ όλοι μαζί. Σχεδόν όλοι! Ο τυρανόσαυρος με τα αγκάθια στη πλάτη του, ο σκουληκόσαυρος που καταβρόχθιζε τεράστια ζώακια και έτρεμε όλη η γη στο πέρασμα του, η αγκαθοσαυρίνα με τα ροζ κοφτερά αγκάθια της, ο πτερόσαυρος με τα κοφτερά φτερά, ο ορθόσαυρος που σηκωνόταν ψηλά και ο πολύχρωμος δεινόσαυρος πίσω πίσω λαχανιασμένος, χωρίς φολίδες, χωρίς αγκάθια, σκέτος, μόνος, χρωματιστός σαν το ουράνιο τόξο, με τη τόσο λαμπερή, βαριά, μακριά πορτοκαλί ουρά του! Κανένας δεινόσαυρος δεν ήθελε να τον περιμένει μέχρι τη λίμνη. Τελευταίος πάντα έφτανε να πιει τη τελευταία σταγόνα νερό, αφού η λιμνούλα είχε στερέψει από τις ρουφηξιές των βουβαλόσαυρων. Κανείς δεν τον θυμόταν στα ραντεβού τους στο κοντινό δασάκι.

- *Αμάν, τον χρωματιστό θα πάρουμε μαζί μας?*
- *Κι αυτή η ουρά του...*
- *...λαμπυρίζει και είναι βαριά, όλο λαχανιασμένος είναι...,* έλεγαν μεταξύ τους και πλήγωναν τη καρδιά του!

Μία μέρα η παρέα οργάνωσε εκδρομή στον απέναντι λόφο, που είχε φτέρες, φοινικόδεντρα και αμέτρητα ζώακια για να φάνε όλοι! Κανείς δε σκέφτηκε, όμως, αν θα είχε λιμνούλα η περιοχή για να πιούν όταν θα διψούσαν.

- *Να έρθω και εγώ?* Ρώτησε ο Πολύχρωμος Δεινόσαυρος
- *Δεν μπορείς, η ουρά σου είναι βαριά!*
- *Θα τρέχεις από πίσω,*
- *Θα λαχανιάσεις,*
- *Είσαι τόσο αργός!*
- *Μέχρι να έρθεις θα έχουμε γυρίσει,* είπε κοροϊδευτικά ο Βουβαλόσαυρος.

Την άλλη μέρα, όλοι μαζί ξεκίνησαν για τον λόφο και πίσω λαχανιασμένος, ο χρωματιστός δεινόσαυρος με τη βαριά πορτοκαλί ουρά του. Πρώτοι έφτασαν οι γοργοπόδαροι και άρχισαν να καταβροχθίζουν τις φτέρες που ήταν πολλές, τα σκουλήκια θρεμμένα και ζουμερά, τα ζώακια, που τρομαγμένα έτρεχαν δεξιά αριστερά να ξεφύγουν από την πείνα της παρέας. Τρώγανε, ώσπου άρχισε να σουρουπώνει. Ήταν η στιγμή που ο χρωματιστός δεινόσαυρος, που είχε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου πάνω του, έφτασε στο λόφο. Μα όπως πήγαινε αργά είχε προλάβει να δει τη λιμνούλα δεξιά, μέσα στη χαράδρα. *«Τι ωραία! Εδώ θα ξεδιψάσουμε!»* σκέφτηκε. Φτάνοντας είδε τους φίλους του με φουσκωμένες τις κοιλιές να φωνάζουν,

- *Διψάω!*
- *Που θα βρούμε νερό ?*
- *Μία λίμνη , βρε παιδιά, σκοτεινίασε και δεν βλέπω τίποτα!*

- *Καίγομαι, θέλω νερό... βρυχιόντανε όλοι μαζί.*
- *Νερό, νερό. Τσιρίζανε ξανά και ξανά*
- *Φίλοι μου μη φωνάζετε, εδώ πιο κάτω μέσα στη χαράδρα, έχει μία λίμνη , πρέπει να πάμε προς τα εκεί.*
- *Είναι σκοτάδι, δε βλέπουμε.*
- *Ακολουθείστε με, τους είπε.*

Μπροστά ο χρωματιστός δεινόσαυρος με τη πορτοκαλί ουρά του , πίσω η παρέα με γεμάτες τις κοιλιές τους κατέβαιναν τη χαράδρα και φτάσανε στη λίμνη. Ευτυχώς υπήρχε νερό για όλους. Μέσα σε λίγα λεπτά το ρούφηξαν σχεδόν όλο.

- *Ο χρωματιστός δεινόσαυρος μας βοήθησε.*
- *Ναι!! Είναι ο σωτήρας μας!*
- *Ναι! Ναι!! Αυτός είναι αληθινός φίλος!*
- *Ποτέ ξανά χωρίς τον κολλητούλη μας.*
- *Είσαι ο ΗΡΩΑΣ μας! Είπαν όλοι μαζί ξεδιψασμένοι, αν και πολύ κουρασμένοι.*

...και ο χρωματιστός μας δεινόσαυρος με τη βαριά πορτοκαλί ουρά του ένοιωσε για πρώτη φορά ΤΟΣΟ μα ΤΟΣΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ!»

Ένα δυνατό χειροκρότημα ξέσπασε μέσα στη τάξη και όλα τα παιδιά άρχισαν να ζητωκραυγάζουν «ΖΗΤΩ»! Και για να θυμούνται πάντα τον χρωματιστό σαν ουράνιο τόξο δεινόσαυρο και τη δύναμη της αλληλεγγύης αποφάσισαν να ζωγραφίσουν ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μας τόσο μεγάλο σαν τον τεράστιο δεινόσαυρο του παραμυθιού τους!